

Ала го прѣвари тоя редъ

Самъ *Дѣдо Девесилъ*, мустаци пооправи,
Посви съ глава и тѣй продума: Думи прави!
И Левски казваше прѣди години самъ —
Отвѣтрѣ!... Тѣй върви отъ есенесъ насамъ...
Но рибата да се опържи въвъ тиганя,
Все трѣбва масълце отъ Дѣда ти Ивана.

- 190 Безъ него, само ний, отъ тоя *ѣтрахъ* ни бахъ!“
— „Ба!“ Падна нѣму въ рѣчь ухиления *Влахъ*:
„Отъ него помощта, ти нея зарежи я!
Ако се облакъ свий — то чакай отъ Сърбия
Да свие: Ей-я гдѣ ѣ, задъ самия балканъ.
А той? — На край земя е Дѣдо ти Иванъ!
До гдѣто на нозѣ войската си да сложи —
Ти вижъ че станжли на тѣпанъ наштѣ кожи!“

- „Да кажемъ че е тѣй!“ отново пакъ подѣе
Рѣчь *Дѣдо Девесилъ*: „Каквото и да е,
200 Съсѣ мжка става всичко. Туй го знай . . .
На тѣпанъ, дума е, и зайча кожа трай
Три мѣсеца, а ний каквито сме си овци —
И три годинъ биле . . . Бе, шепа херцеговци
Че пакъ имъ дадохъ за свѣтъ и чудо зоръ! . . .

- Отсутра ме викна Никола въ своя дворъ —
Ела ми казува, да видишъ, Девесиле,
Топоветѣ.... единъ до другъ ги наредили
На двора—святъ е Богъ!—Зави ми се свѣстѣта!
И десеттѣхъ на редъ цѣлунахъ по уста . . .
210 Отронена сълза на бузата ми тряпна,
Една остангла отъ радость тя пѣкъ капна!“

Сега и *Понз Божилъ* намѣри му реда
Да се обади. Дважъ поглажда той брада
И зинва по-напрѣдъ, но вижъ че го прѣвари
Прѣзъ дума другъ. Левенъ бѣ тоя попецъ стари
По тѣло и по духъ, и упоритъ на рѣчь —
Що каже той веднѣжъ, отсѣчено е съ мечъ.
И тѣй започнѣ той:

- „То лесно тѣй се дрѣнка :
220 Тозъ, онзи, тѣй, онѣй, отвѣтрѣ и отвѣнка —